

Han blev stoppet af et Lynblik fra Tønnesen, der endelig var standset henne ved det ene Vindu.

„Den Sag skal vi senere tale om. At De har fundet det passende — trods den Stilling, De indtager hos mig — at give Gæsterolle i Væver Hansens Cirkus, har jeg ganske rigtigt allerede erfaret, og herfor skal De ved anden Lejlighed staa mig til Regnskab. Foreløbigt er der imidlertid en anden Sag, som jeg ønsker en Udtalelse fra Dem om. Det er nemlig kommet mig for Øre,“ vedblev han, idet han nu langsomt nærmede sig over Gulvet, med Hænderne bag paa Ryggen og de funklende Øjne stift rettede mod Emanuel. „Det er kommet mig for Øre, Hr. Kapellan, at De i et Punkt, hvor De mere end i noget andet burde være det folgeværdige Eksempel for Egnens Ungdom, ved Deres Opførsel rent ud har vakt Forargelse i Menigheden. Kort og godt — er det sandt, Hr. Hansted, at De har natlige Stævnemøder med visse af Egnens unge Piger?“

Emanuel havde rejst sig. Kindernes Feberpletter havde i et Nu bredt sig over Pande og Tindinger; hele hans Ansigt flammede.

„Hvem har sagt det?“

„Det kan være Dem det samme,“ raabte Provsten ham nu lige ind i Ansigtet. „Hvorledes